

kunde man vel nok sige — endog en ualmindelig god og kraftig Legemsbygning.

»God og kraftig? Muldjordskraftig — hva'? Naa ja, naar De selv er tilfreds! Jeg vil dog alligevel raade Dem til og la' være med og stille for store Krav til den Muldjordskraft. For det taaler den inte. Det sagde jeg Dem vistnok ogsaa sidst. Vi gode danske Mænd med vores udspilede Melgrøds- og Vandsuppemaver, vi kan — ligesom Bønderheste — være gode nok til det gammel-dags, jævne Luntetrav med daskende Haler; i det moderne Kapløb knækker vi sgu sammen. Det er inte længer Skulderbredden, der gør'et, Højstærede! Eller et Par velformede Laarmuskler. Det er Jern i Blodet og Fosfor i Hjernen, det nutildags kommer an paa. Og saa Nerver, der inte ligger begravede i overflødigt Fedt. — Som sagt, la' vær' med og stol for meget paa Deres Konstitution. Den er inte til og jave med.«

»Da har jeg netop i Øjeblikket megen Arbejdskraft behov,« sagde Per og bad Professoren give ham Anvisning paa de Styrkningsmidler, han mente at kunne anbefale ham under disse Forhold.

Men Lægen rystede melankolsk paa Hovedet.

»Styrkningsmidler? Jeg kender ingen.«

»Da jeg sidst talte med Dem« — vedblev Per — »tilraadede De mig kolde Styrtebade, Gymnastik, i det hele en Hærtningskur«.

»Naa ja, noget skal man jo sige. Og skade